

Pregó infantil de la Festa de la Misteriosa Llum 2017

Sequiaires vestits de diumenge, l'any 1963
Autor de la fotografia anònim
Arxiu Fotogràfic del Centre de l'Aigua de Can Font

Col·lecció "Pregons institucionals"
Número 41, febrer de 2017

Edita: Ajuntament de Manresa
Impressió i maquetació: Inom, SA
Agraïments: Associació La Misteriosa Llum
Dipòsit legal: B-31.779-1991

El pregó

**Pregó infantil de la Festa de la Misteriosa Llum a càrrec de l'alumnat de 6è de primària de les escoles La Sèquia i L'Espill
17 de febrer de 2017**

SITUACIÓ INICIAL

Un cop el senyor alcalde dóna la paraula als alumnes de 6è de les escoles La Sèquia i L'Espill, aquests procedeixen a pronunciar el pregó infantil d'enguany. Quan tothom és a punt per escoltar-lo i els tres alumnes que sembla que seran els encarregats de dirigir-se al públic per megafonia estan situats davant el micròfon, s'enfosqueix el Saló de Sessions.

Se sent una veu en off, amb un lleugeríssim to poca-solta, que diu:

—*A les fosques no piquen les mosques...*

I una altra veu en off, amb un to més assenyat, contesta:

—*Però es fa difícil veure-hi clar.*

En aquestes que s'encén un focus de llum des de la part posterior lateral de la sala, que immediatament és recollida per un mirall situat a l'altre costat, però una mica més avançat, que la rebota cap a un altre mirall que és al costat contrari, encara més endavant, i així fins arribar a il·luminar els tres alumnes que estaven preparats per a dirigir-se al públic.

La veu en off assenyada proclama:

—*Sort en tenim de la llum que ens il·lumina... la vista i el pensament.*

Quan sembla que ja poden començar a llegir gràcies a la llum que els ha arribat projectada, i alhora que progressivament es va recuperant la il·luminació de la sala, resulta que proven de dir alguna cosa i els falla la veu. Així ho expressen de manera teatralitzada.

Mentre això passa, arriba l'aigua. De fons sentim la remor de l'aigua corrent a través del passadís del mig. Els omplen un got de manera que es faci veure i sentir. Se'l beuen i s'escuren la veu, amb satisfacció i alleugerits.

La primera veu en off, ara sense cap mena de to especial, en tot cas amb una actitud ben positiva, hi afegeix:

—*Sort en tenim de la llum... i de l'aigua! Que ens l'aclareix i ens retorna l'esma.*

Ja estan en condicions, ja poden començar a dir...

Però abans, se sent una altra veu en off, diferent de les dues que havien fet comentaris en veu alta anteriorment, que adverteix de l'inici definitiu de l'acte i fa les salutacions protocol·làries oportunes:

Es prega silenci i atenció. El pregó, ara sí, és a punt de començar.

Il·lustríssim Senyor Alcalde, Excel·lentíssima Corporació Municipal, Digníssimes Autoritats, president de l'Associació de la Misteriosa Llum, representants de la Fundació Universitària del Bages - entitat administradora de la Festa de la Llum 2017-, representants de les comunitats educatives, senyores i senyors, nens i nenes.

Ara sí, ja poden dir:

—Bon dia manresanes i manresans. I també als forans que teniu a bé d'acompanyar-nos.

—Ens plau saludar les persones que sou ara i aquí presents, i a totes aquelles que ens podeu veure i sentir, en directe o en diferit, aprofitant les tecnologies del segle XXI.

—Els alumnes més grans de les escoles L'Espill i La Sèquia tenim l'honor de presentar-vos el pregó infantil de la Festa de la Misteriosa Llum d'enguany.

PART CENTRAL DEL PREGÓ

Sequi: Bon dia a tothom!

Espill (Amb timidesa): Vols dir que no hi falta algú, aquí?

Sequiaire (Que se sent venir des de fora cap a la porta d'entrada del Saló de Sessions): Txe, txe, txe, txe, txe! Que falto jo! Ja sóc aquí, ja... (Continua parlant mentre entra per la porta i es dirigeix cap allà on són l'*Espill* i la *Sequi*) Disculpeu, pensava que no ho aconseguiria pas. Mira que *me les he vistes negres* per arribar fins aquí!

Sequi (Traient-li importància): Pots comptar!

Espill (Amb molt convenciment): Els que de debò van arribar a *veure-ho negre*, però que *molt negre*, van ser els manresans d'aquella època...

Era el segle XIV, en concret l'any 1333, quan el país va començar a patir una sequera. A Manresa, aquesta manca d'aigua es va agreujar tres anys més tard. El 1336, aquella situació va fer que els manresans d'aleshores estiguessin en la misèria i alguns fins i tot van haver d'emigrar.

Imagineu-vos si ens trobéssim nosaltres en aquesta circumstància: Passar set, gana i no poder rentar-nos com cal...

La gent d'aquella època va perdre collites, va passar fam i, per culpa de la falta d'higiene, va agafar malalties greus, com la pesta negra.

És ben cert que ho veien ben negre. I tot per culpa de no tenir aigua.

Sequiaire: Van arribar a *estar amb l'aigua al coll*.

Sequi: Vols dir? Però si no tenien aigua!

Espill: És una metàfora! Una manera de dir que tenien molts problemes.

Sequiaire: *Les van veure de tots colors...*

Sequi: Se'n devien *veure un bull* aquells manresans!

Els manresans i manresanes d'aquella època, amb seguretat i valentia, van prendre la iniciativa d'afrontar la situació de sequedat que estaven vivint queixant-se a les autoritats pertinents.

Van ser els consellers de la ciutat escollits l'any 1339 els valents que es van atrevir a tirar endavant el projecte de construcció de la Sèquia malgrat els entrebancs.

Amb esforç, enginy i dedicació, van plantar cara a les dificultats per aconseguir una solució.

Espill: És quan se'ns *escurça la vista que comencem a veure-hi clar*. És ben cert!

Sequi: I abans que acabessin *bevent-se l'enteniment, van veure la llum...* per poder beure aigua.

Sequiaire: Sí, però aquesta il·luminació que van tenir els manresans no va arribar a tothom per igual!

Espill: I les esperances se'n van *anar en orris*, se'n van anar aigua avall.

Sequiaire (Com remarcant la paradoxa de la frase anterior acabada d'esmentar): Tot i que encara no n'hi havia!

Sequi (Precisant de manera oportuna): Gaire.

Espill (Ben seguit i amb to aclaridor): ...D'aigua.

Els veïns de Sallent i Santpedor es veien afectats per on passaven les obres de la Sèquia, ja que eren les seves terres i se'n sentien perjudicats. Creien que amb aquestes obres no arribaria prou aigua per posar en marxa els seus conreus. Vet aquí: la Sèquia passava a tenir un altre conflicte que no era només amb el bisbe! A més a més dels habitants de Sallent, els de Santpedor creien que no era just que ells paguessin una part dels impostos de la construcció del canal.

I així va ser com la Sèquia va esdevenir motiu de conflicte entre els veïns d'allà on havia de passar.

Sequiaire: Com li va costar a en Sacosta!

Espill: Li va costar fins la mort.

Sequi: Abans, però, ens va fer veure la padrina. És ben bé que els arbres no li deixaven veure el bosc.

Sequiaire: Ens veia de mal ull.

Sequi: Als manresans ens volien continuar fent beure a gallet!

El 1341, el bisbe Sacosta imposà uns càstigs molt greus als vilatans de la ciutat de Manresa per continuar construint la Sèquia, ja que ell ho havia prohibit.

Durant l'any 1345, es produeixen diverses revoltes i alçaments populars per solucionar el conflicte causat pel bisbe.

Els manresans d'aleshores van mostrar una gran valentia. Creien que, davant d'unes actuacions que podrien millorar enormement la qualitat de vida dels manresans i posar fi als problemes de sequera a la ciutat, s'havien d'imposar, mostrar coratge, ser valents.

La valentia ha estat, és i serà una virtut humana molt valuosa, sempre que sigui ben emprada, per aconseguir canvis de millora significatius a la humanitat.

Sequiaire: Que et fa il·lusió una cosa? Doncs ja l'has vist prou. Així les gastava el bisbe.

Espill: Caram, quin bisbe! Ens volia barrar el pas.

Sequi: Estava com un llum!

Sequiaire: No, més aviat se li veia el llautó.

Espill: Tot i que per a alguns, els manresans tenim fama de lladres, pillos i gormands, el cert és que van actuar honestament i units com a bons germans.

Les persones ens coordinem millor quan estem unides i, sobretot, per poder superar les dificultats.

No era gens fàcil construir un canal d'aquestes dimensions, i encara menys havent-se d'enfrontar al bisbe. Tot i trobar-se en unes condicions lamentables, van saber anar tots a l'una.

Tan de bo els manresans i les manresanes d'avui dia no haguem de lamentar no ser capaços de trobar solucions als problemes de la ciutat per culpa de la falta d'unitat.

Units i sense defallir aconseguirem grans coses.
